

[Finansministeren.]

over, når man er i en situation, hvor de penge, der er til rådighed, ikke er så forfærdelig mange. Men jeg regner med, at vi i løbet af den vej, vi skal gå for at gennemføre merværdiafgiften, kan få ophævet restaurationsafgiften.

Hr. Henry Christensen remsede en hel masse punkter op, som skulle være med i denne samlede skattereform, og et af disse punkter var, at beskatningen skulle ophæves på den dyrkede jord. Nu har det jo hele tiden været indkomstbeskatningen og dens forhold til forbrugsbeskatningen, vi har overvejet. Forbrugsbeskatningen, altså merværdiafgiften, er jo bl. a. kommet ind i billedet ud fra det synspunkt, at vi skulle skaffe penge til en ændring af den direkte beskatning. Jeg finder det ikke rimeligt, at man drager det nævnte spørgsmål med ind i spørgsmålet om en samlet skattereform, samtidig med at man meget patetisk siger til os, at nu må vi da samarbejde, og vi skal opføre os anstændigt osv., men venstre vil forbeholde sig som det eneste parti — sådan har jeg da forstået det — at gøre det til en absolut betingelse for sin medvirken til skattereformen, at også dette spørgsmål bliver løst.

Jeg vil henstille til hr. Henry Christensen og til venstre i det hele taget, at man ikke fortsætter. Der er jo sket noget siden foråret, og efter det, der er sagt i dag også af andre ordførere end socialdemokratiets og socialistiske folkepartis, mener jeg, der er virkelig gode muligheder for at få en skattereform igennem. Efter min bedømmelse på grundlag af de to år, jeg har været med i disse skattereformdrøftelser, er der ikke så stor afstand mellem partierne; det er faktisk bagateller, der skiller; man er enig i det sociale synspunkt; alle partier har givet udtryk for, at vi ikke kan gennemføre en merværdiafgift, der kommer til at belaste de lave indkomster. Det er alle partier enige om, som jeg har understreget det tidligere, og jeg er glad for det. Vi er også stort set enige om, på hvilke punkter man skal sætte ind for at ændre tingene. En del af det, vi tidligere har drøftet, bliver overflødig, fordi vi nu afskaffer skattefradragets reglen og derigennem stort set kan klare f. eks. problemet om de alt for høje marginalskatte og beskatningen af indtægtsstigninger; der-

ved får vi faktisk mulighed for at gennemføre en reform af den direkte beskatning på den lange række af punkter, vi har drøftet mange gange: en let forhøjelse i hvert fald af bundgrænsen, en vis forlængelse af proportionalstrækket, en nedsættelse af de høje procenter oppe over proportionalstrækket, en udjævning af skalaen, forhøjet børnetilskud, en ændret beskatning af hustruindkomster osv. alt det mener jeg vi skulle kunne klare inden for en merværdiafgift på de 10 pct. Der skulle være muligheder for det, naturligvis ikke det første år, det er jeg helt enig med hr. Hilmar Baunsgaard i, og jeg tror heller ingen andre har forestillet sig, at vi i løbet af første år skulle kunne klare alle disse ting. Men i løbet af en 2 års periode, altså som en totrinsraket eller noget i den retning — nogen raket bliver det nu ikke, det bliver nærmest det modsatte; det bliver ganske langsomt, uden de store ændringer — tror jeg der er mulighed for at gennemføre en virkelig god skattereform, hvorefter vi så sammen med gennemførelsen af kildeskatten som det sidste skridt i det tredje år vil være fremme ved den reform, vi gerne vil have, og alle partierne er jo her meget tæt på hinanden.

Men hvis man accepterer, at situationen nu er den, at kildeskatten hører med i skattereformen, og at skattefradragets reglen skal ophæves, så kan jeg ikke se — og det er særligt sagt til venstre, til hr. Henry Christensen — at den skarpe tone, der er anlagt fra den side også i dag, er berettiget. Lad os hellere prøve at komme i gang med arbejdet og drøfte disse problemer igennem; der er jo mange detaljer endnu, vi skal drøfte igen.

Hr. Henry Christensen sagde, at før valget var det, som om det fra regeringens side var evnen, det skortede på, men nu bag efter valget er det åbenbart viljen, det skorter på. Jeg vil nødig være skarp, men jeg kunne godt have lyst til at sige, at hos venstre var det allerede før valget både evnen og viljen, det skortede på. Lad os håbe, at vi ikke i de kommende forhandlinger om en skattereform skal fortsætte på den måde, som hr. Henry Christensen her har lagt op til. Jeg synes ikke, det er nødvendigt eller rimeligt. Men det er klart, at så skal man ikke opstille ultimative krav om, at det og det punkt absolut skal gennemføres, f. eks. ophævelsen